

[Ellemann-Jensen]

Men sådan er situationen ikke. Efter hvad der er oplyst for os, ligger Det Danske Stålværværk i toppen, hvad angår effektiv produktion, og de eksportresultater, som virksomheden kan fremvise for de seneste år, taler deres tydelige sprog. Lægger vi hertil virksomhedens betydning for behandlingen og genanvendelsen af dansk skrot, så kan det være god menning i at give en håndsregning til virksomhedens overlevelse i en tid, hvor den stilles over for konkurrence fra andre landes statskasser, og hvor der er udsigt til, at en sådan håndsregning kan gøre en fortsat rentabel produktion mulig.

Det er jo vanskeligt for os at bedømme forudsætningerne for de regnskabsopstillinger, som ledsager lovforslaget – de kan måske forekomme lidt optimistiske – men vi har noteret os ministerens helt klare tilkendegivelse af, at det er en absolut forudsætning for statens deltagelse, at kapitaltilførslen kan sikre Det Danske Stålværværks beståen på længere sigt som rentabel virksomhed. Ud fra den forudsætning er vi villige til at give lovforslaget en positiv behandling i udvalget.

Vi er tilfredse med, at man har valgt en så forholdsvis neutral form for statsligt engagement i virksomheden, at man ikke yder driftssubsidier, men fortsætter den linje, der blev lagt ved grundlæggelsen af Det Danske Stålværværk for snart 40 år siden. Jeg skal understrege, at tilfældet Det Danske Stålværværk af os absolut bliver betragtet som et særtilfælde.

Til slut må jeg sige, at der jo ikke bliver lang tid til udvalgsarbejdet, og i betragtning af, at ministeriet opgiver at have modtaget revisors materiale for over 2 måneder siden, så kan man jo nok spørge om, hvorfor i alverden ministeren kommer her med det i sidste øjeblik. Det giver os ikke særlig rimelige arbejdsvilkår, hr. minister.

Kjelgaard (KF):

Jeg synes, det er tankevækkende, at den internationale markedspris på stål ligger så lavt, at bogstavelig talt ingen stålværker i dag kan producere til lønnende priser, og alligevel producerer man. Næsten alle i hvert fald europæiske stålværker er i vanskeligheder, og mange lande yder milliardbeløb i støtte til stålproduktionen, eller også er hovedparten af industrien nationaliseret eller statsejet.

Hvis vi sammenligner vort eneste danske stålværk med tilsvarende værker i andre lande, må vi konstatere, at selv om Stålværværket i Frederiksværk giver underskud, så er underskuddet eller tabet pr. produceret ton stål meget beskedent. F. eks. i Sverige er tabet trods statstilskud ca. 5 gange så stort; i Belgien, Frankrig og Italien 3-4 gange så stort; i Norge og England mere end dobbelt så stort og i Tyskland ca. 50 pct. større end i Danmark. Det eneste værk, der producerer med ca. 10 pct. mindre tab end Danmark, ligger i Holland og anses normalt for et af de mest effektive værker i Europa. På den baggrund må vi konstatere, at Stålværværket i Frederiksværk er forholdsvis fornuftigt drevet.

Selv om vi i det konservative folkeparti ikke er tilhængere af statstilskud, så mener vi alligevel, at den her foreliggende situation er helt speciel. Det er en stor arbejdsplads, der står på spil, og ikke nogen helt almindelig arbejdsplads, men det eneste stålværk, vi har. Vi mener, det er af afgørende betydning, at vi bevarer denne virksomhed på danske hænder, og af flere forskellige grunde.

For det første repræsenterer den mange arbejdspladser, som en hel by, ja, sågar en hel egn er meget afhængig af. For det andet har den stor miljømæssig betydning, fordi den er med til at holde naturen ren ved at bruge skrot som råprodukt. For det tredje er det den virksomhed, der er toneangivende inden for genbrugsområdet. For det fjerde er den ikke særlig valutakrævende, fordi hovedparten af råprodukterne er her i form af det, jeg allerede har nævnt. Endelig for det femte, og det er måske det alvorligste, når det kommer til stykket, er det eneste realistiske alternativ en nedlæggelse af virksomheden med en enorm arbejdsløshed til følge eller salg til udlandet med måske samme resultat. Det vil være den dyreste løsning.

Jeg har indtryk af, at de beregninger og redegørelser, der ligger til grund for lovforslaget, er forholdsvis realistiske. Jeg tror på, når vi sammenligner med de europæiske lande, jeg her har nævnt, at Stålværværket i Frederiksværk har en fremtid for sig med lønnende produktion, hvis de rationaliseringer, der omtales, bliver gennemført, og hvis man hele tiden har prisudviklingen under kontrol.